

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ός πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έκτι του Νοεμβρίου και δεκάτη,
μάς ήλθε τέλος πάντων τò Παλάτι.

Έξινταέξη και πεντακόσα,
τών Βουληφόρων παρλάρ' ή γλώσσα.

Έρχομός του Βασιληά μ' όλη του την φαμελιά.

Ήλθες ήλθες, Βασιληά μας και Κορώνα μας χρυσή...
προσκυνώ και μεγαλύνω την Μεγαλειότητά σου,
κρίμα κρίμα που δέν ήσουν 'στά μνημόσυνα και σύ
μπρός 'στά κόλλυβα να κλίνης εύλαβώς τά γόνατά σου.

Κρίμα κρίμα που δέν ήτουν λεβεντιάς να στέψης τάφους,
κι' έχασκαν οι Παρισιάνοι κι' ανασήκωναν τής ράχαις
όταν σ' έδλεπαν να κάνης και τραπέζια σε ζωγράφους,
που πολέμους ζωγραφίζουν και στρατόπεδα και μάχαις.

Κάθε τόσο σουρτα φέρτα και τρεχάματα περίσσια
κι' έχάλασαν τά Παρίσια,
σάν επήγες και 'σ της Σάρας τής Μπερνάρ τò καμαρίνι
κι' έζηλέσαν θεατρίναις κι' έζηλέσαν θεατρίνοι.

Κι' έδω μέσα και 'στά ξένα δέν 'συχάζεις και κομμάτι,
πάντα βάσανα και κόποι, πάντα σκέψις διπλωμάτη,
μυστικά 'σ τον Γκολουχόφσκη, μυστικά και 'σ τον Φραγκίσκο,
για να σκάς τον Φερδινάνδο και τον κάθε Βασιλίσκο.

Σούκαψαν τά φυλλοκάρδια τών Ρωμηών ή συμφοραίς
κι' άλλοι λέν πώς μαγειρεύεις συμμαχίαις σοδαράις,
κι' άλλοι λέν πώς παζαρεύεις τά Παλάτι τής Κερκύρας,
έπαυλιν τής Έλισσάβετ, τής γνωστής Αύτοκρατειρας.

Κάν για 'μς κουβένταις κάνεις, καν παζάρια για Παλάτι,
με τής βίζιταις εκείναις κατατρόμαξαν τά κράτη,
κι' έφορτώθηκαν οι Πρέσβεις 'σ τον Μινίστρο μας ξανά,
που τά τόσα μεγαλεία του τά βγάζουσε ξανά.

Του διαβόλου τούς Φραντζέζους και τούς θρήσκους Γοσποδάρους...
δέν άφίνουν συμμαχία να γενή με τούς Μαχάρους,
κι' άπεκήρυξ' έπισήμως την Τριπλή ή Κορδονού
να 'συχάση μιλά για πάντα τον Μπουρέ και τον Όνου.

Ήλθες ήλθες, Βασιληά μας και Κορώνα μας χρυσή,
τά Παλάτια τών Μαχάρων ός γεούν και κτήματά σου,
κι' έτσι νάχης δρό κονάκια 'σ της Κερκύρας τò νησί
κι' ό λαός να μεγαλύνη την Μεγαλειότητά σου.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας γέτος όκέτος.

Φ. —

Έπεφτε ψιλή βροχούλα
κι' έραζετ' ηκαν πολλή
μές 'σ την έρημη Βουλή
για να 'δούν την Θεοφρούλα.

Κουβεντιάσαμε... φωνάζει
ό Ντελής με λεβεντιά,

κι' ἀπ' τὴν ρεδιγκότα βγάξει
ἓνα μάτσο μὲ χαρτιά.

Κι' ἐτρέξα κι' ἐγὼ σιμά του
καὶ 'σκαρφάωσα 'στό βῆμα,
κι' ἄρχισε τὸ μάθημά του
καὶ τὴν τακτική του λίμα.

« Ἀνοίγει νέον στάδιον θριάμβου καὶ τιμῆς,
κι' ἂν ὁ γνωστός συμβιβασμός παρέμειν' ἐκκρεμῆς,
ὅμως οἱ φαῦλοι δανεισताὶ πρὸς λύπην μας μεγάλην
ἔλειπαν εἰς τὰς θέρμας των καθόσον ἦτο θέρος,
πλὴν μόλις ἐπανέκαμψαν ἀπὸ τὰς θέρμας πάλιν
θέρμη κακὴ τοὺς ἐπίασε καὶ πυρετὸς ἀκαίρως.

Καὶ θερμανθέντες οὕτω πως ἐπάνω 'στὰς προτάσεις
διέκοψαν τοῦ ζήλου μου τὴν θέρμην ἀποτόμως,
ὅταν ἐξαίφνης πονηραὶ μᾶς ἦλθαν περιστάσεις
κι' ἐπάγωσε τὰ μέλη μας ὁ τοῦ πολέμου τρόμος.
Τοῦ στόλου δὲ καπνίζοντος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
κνίσσα κι' ὁσμὴ καπνίσματος ἐχύθη 'στους ἀέρας,
ἐκεῖνο δὲ τὸ καπνίσμα παντοῦ διελαλήθη
κι' ἀπήμθλυνε πραγματικῶς ξιφῶν αἰχμᾶς καὶ κόψεις,
καὶ τότε κι' ὁ συμβιβασμός εἰς νέφην διελύθη,
ὁ δὲ καπνὸς ἐμαύρισε τῶν δανειστῶν τὰς ὄψεις,
καὶ δὴ κατεμουντζούρωσε φρικτοὺς ἀπατεῶνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Οὐχ ἤττον ἐγγράφα κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ,
μηδὲ τὴν πίστιν τὴν καλὴν νὰ διαμψισθῇ,
'στὰς χεῖρας ἐμπιστεύητε τοῦ γαύρου Θεοδώρου,

Ποντίφηκος ἡμῶν,
τώρα δ' ὁπόταν, κύριοι, κατόπιν φθινοπώρου
παρέπεται χειμῶν,
χωρὶς κανὲν δικαίωμα ποσὼς νὰ θυσιάσωμεν
χάριν μηχανορράφων,
βεβαίως θὰ φροντίσωμεν νὰ δεκαπλασιάσωμεν
τὴν στίβαν τῶν ἐγγράφων,

ὥς ποῦ βουνὸν πανύψηλον νὰ γίνῃ σὰν τὰς Ἀλπεῖς
μὲ τὰ 'δικὰ μας ἐγγράφα καὶ τοῦ Σκουζέ τῆς νόταις,
καὶ 'στὸ χαρτοβασιλεῖον νὰ στρέφῃ κάθε κάλπης
κι' ὅλοι νὰ μένουν ἀναυδοὶ καὶ χῆνες κεχνηνότες.

Κατόπιν καταπαύσαντος ἐκείνου τοῦ καπνοῦ,
περιφανοῦς θεάματος καὶ μάλιστα τερπνοῦ,
ἦλθον εἰς συνεννόησιν μαζί μὲ τὰς Δυνάμεις
κι' ἡ Δύσις ὅλη μ' ἔλεγε: « Θεόδωρε μὴ σπείσης
ἀνθρωποκτόνον πόλεμον ὥς ἄλλοτε νὰ κάμῃς
καὶ μῆτε τὴν παγκόσμιον εἰρήνην νὰ σαλεύσῃς. »
Κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἐσάλευσα καθόλου, πατριῶται,
ὥς τὸν καιρὸν τὸν τότε,
καθ' ὃν σφαδάζων καὶ σφριγῶν ἐκ πύθων κατακτῆσεως
'ξεσπάθωσα μὲ λύσαν,
κι' ἔρριψα κατὰ πρόσωπον τῆς ἠνωμένης Δύσεως
τὴν χεῖρα τὴν κοπεῖσαν.

Καὶ τότε—ποῖα σύμπτωσης!—καθὼς γνωρίζουν ὅλοι,
ἐκάπνιζαν 'στὸν Πειραιᾶ τῆς Δύσεως οἱ στόλοι,
καὶ τώρα πλέον τῆς μιᾶς ἐκάπνιζ' ἐβδομάδος
'στὸν ὄρμον τὸν Φαληρικὸν ὁ στόλος τῆς Ἑλλάδος.
Καὶ τότε μπόλικος καπνὸς, πολὺς καπνὸς καὶ σήμερ,
ὅλα καπνὸς καὶ χίμαρκα.

Αἱ κεφαλαὶ μας ἔπαθαν παντοίας παρακρούσεις,
τὸ δὲ κοινὸν μὲ τὴν φρουρὰν τῆς φίλης πρωτεύουσας
βλέπον ἐκείνου τοῦ καπνοῦ τὰς μελανὰς τολύπας
ἐξέχανε προσωρινῶς τὰς μαύρας του τὰς λύπας,
οἱ δὲ ψαράδες ἐπῆσαν τὰ ψάρια καπνισμένα
καὶ τᾶχαν σὰν χαμένα.

Κατόπιν μ' ἀπησχόλησε κι' ὁ νῦν Μητροπολίτης,
κατόπιν μ' ἀπησχόλησε καὶ τῶν Κρητῶν τὸ δῶμα,
καθόσον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης
εἶναι λαὸς ὁμόφυλος κι' ὁμόθητος συνάμα.
Κατόπιν τούτου καὶ τὸ Σ κ ρ ι π ἐνήγαγον εἰς δίκην
ὡς γράψαν τὴν διάλυσιν τῶν μνηστῶν τῆς Μαρίας,
καὶ τῆς Χαλέπας ἐξαλλος ἐζήτουν τὴν συνθήκην,
ἢ δὲ Χαλέπα, κύριοι, κατὰ πληροφορίας
κάπου τῆς Κρήτης κεῖται,
νομίζω δὲ πῶς οὕτω
κι' ἡ σύμβασις καλεῖται
ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.

Κατόπιν θόρυβος πολὺς ἠκούσθη κι' ἐπιτόλαιος,
κατόπιν ἦλθε κι' ἡ σφαγὴ τῆς κόμης Ἀνωπόλειος,
καθ' ἣν θαρρῶ πῶς ἔψησαν καὶ κάποιον ἱερέα,
κι' ἡ κνίσσα τὸν Ἀσσημπετὴ μεγάλως τὸν ἐρίθισε,
καὶ τὸν Σκουζέ 'προσκάλεσε νὰ φῶν 'στὸν Φαληρέα,
ὁ δὲ Μινίστρος μετ' αὐτοῦ σπονδὰς φιλίας ἐθύσε.

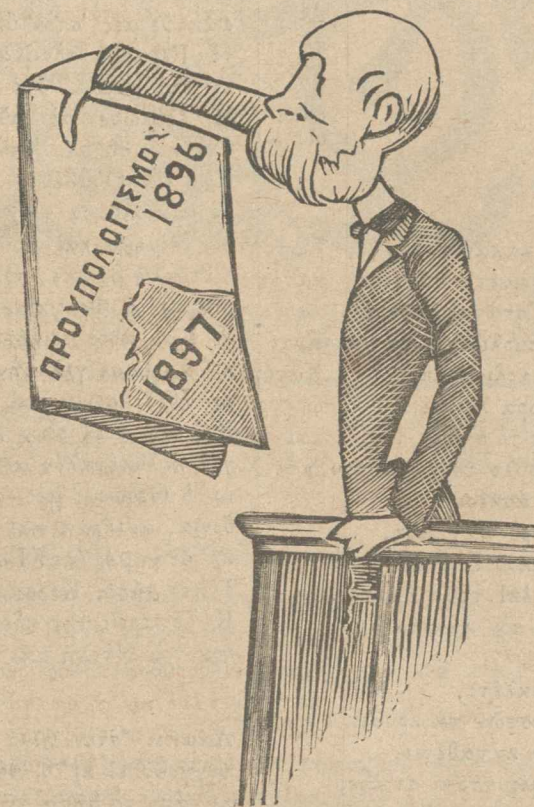
Κατόπιν ἔδωσε κι' αὐτὸς τοῦ Τουρκᾶλ τραπέζι
μετὰ χρυσῶν κανίστρων,
κατόπιν ὅμως ἄρχισε κι' ἡ Πύλη νὰ πιεζῇ
μὲ νόταις τὸν Μινίστρον.
Κατόπιν ἀντεπίεσε κι' ἐκεῖνος τὸ Ντιβάνι
τῆς Πύλης τῆς Ψηλῆς,
κατόπιν δευτέρως καπνὸς 'στὸ Φάληρον ἐφάνη,
ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺς.

Κατόπιν ὅμως κι' ὁ καπνὸς ἐκεῖνος διελύθη
ὥς τὸν καπνὸν τὸν πρῶτον,
κατόπιν τὰ περίεργα τῶν περιέργων πλήθη
ἀλλήλους διηρώτων
τί κι' ὁ καπνὸς ὁ δευτέρως τοῦ στόλου νὰ σημαίνῃ,
ἀλλ' ἔμεινε μυστήριον, τοιοῦτον καὶ θὰ μένῃ.

Κατόπιν εἶδα τὸν Χαμίτ δι' ἀνοικτῆς παλάμης
εἰς πᾶσαν διακρίνωσιν σπουδαίαν ν' ἀπαντᾷ,
κατόπιν παρεκάλεσα τὰς φίλας τὰς Δυνάμεις
φρουρὸς κι' ἐγὼ νὰ στέκωμαι 'στὸν Πατισάχ κοντᾶ,
καὶ τὴν σεπτὴν σεβόμεναι Μεγαλειότητά του
νὰ τὸν ἀφήσουν πρὸς καιρὸν ἀρτιμελῆ κι' ἀκέραιον,
ἐφ' ᾧ κι' ὁ φίλος Πατισάχ θὰ στείλῃ τὰ παυτὰ του
εἰς τῆς Κορδόνας τὸν λαίμον νὰ γίνουν περιδέραιον.

Κατόπιν ἡ φιλία μας στερορῶς ἐκραιώθη,
κατόπιν ἔδαμεν μακρὰν γελώσαν νηνεμίαν,
κι' ὡς τῶν καπνῶν ἀντάλλαγμα Χαλέπα μᾶς ἐδόθη
καὶ ταύτην ὠνομάξαμεν Κρητῶν αὐτονομίαν,
μεγάλως δ' ἐχαλέπαιναν ἀντίπαλοι χαλέδες
καὶ τοῦ Χαμίτ Νιζάμηδες μᾶς εἶπαν καὶ λακέδες.

Κατόπιν ἠκολούθησαν τῆς νίκης αἱ τιμαὶ,
μὲ τὴν Χαλέπαν δ' ἡ πατρίς ἐπέτα πρὸς ἐμὲ,
κι' ὑπὸ Ναρκίσσειον μορφὴν παγκάλου Μιστριώτου

τὴν νίκην διετρανώσε,
καὶ τὴν φαλάκρην τὴν σοφὴν τοῦ γέρο—πατριώτου
λαχάνους ἐστεφάνωσε.

Κατόπιν Ἀστυφύλακες μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη
ἐγύρτασαν τοὺς Κρητικὺς μὲ χαλεπὸν στηλιάρη,
κατόπιν 'πῆρε κι' ἔδωσε τοῦ Θεοδώρου ἡ γλώσσα
κι' ἴσος πρὸς ἴσον 'κάθισα 'στὸν Πατισάχ καρσί,
προσέθη δ' ἡ παγκόσμιος εἰρήνην προσγελώσα
κι' ἐθώπυσε τὴν κάραν μου καὶ μούπε μ' ἰ λ μ ε ρ σ ι.

Κατόπιν ἀνεκάλυψα περίσσευμα πολὺ
κι' ἄρχισε τὰ γαυγίσματα κάθε πιστὸ σκυλί,
κι' εἶπα πῶς ἐπερίσσευε πατριωτῶν ἀλήθεια,
δικαιοσύνη κι' ἀρετὴ καὶ σύνεσις κι' ἐμβριθεία,
μὰ καὶ χεῖρὸς ἐγκράτεια κι' οἰκονομίας οἶστρος
καὶ σχέσεων μαλάκυνσις, ὡς λέγει κι' ὁ Μινίστρος,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε χωρὶς νὰ χωρατεύῃ
πῶς τὸ Κορδόνι καὶ μονὸ φθάνει καὶ περισσεύει.
Κατόπιν τὸ περίσσευμα τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το
ἐβόηκε πάλιν ἔλλειμμα κι' ἐγένηκ' ἄνω κάτω,
περίσσευμα δὲ κι' ἔλλειμμα
ἦτο συχόν μου μέλημα,
κι' εἰς ἀριθμοὺς εἰσδύω,
μ' ἐκεῖνα ταλανίζομαι,
καὶ μεταξὺ τῶν δύο
στέκω καὶ βασανίζομαι.

Ἐν τούτοις τὸ περίσσευμα σωστὸν θὰ σὰς τὸ βγάλω
ἐφέτος δίχως ἄλλο,
ἐάν ἀέκον θὰ ταχθῇ 'στοῦ Κορδόνα τὸ θέλημα
καὶ μόνον τὰ κεφάλια μας 'μποροῦν νὰ βγάλουν ἔλλειμμα.
Κατόπιν βελτιώσεων μ' ἐκίνησαν κνισμοὶ
καὶ τῶν ὁσπρίων ἤθελα νὰ λείψουν οἱ δασμεῖ,
μὰ τρίμω μῆπως τοὺς δασμοὺς ὁσπρίων ἐλαττώων

δεχθῶ παρὰ τῶν δανειστῶν χαλάζας παραπάνων,
κι' εἰς νέων βελτιώσεων εἰσῆλθα λαβυρίνθους
κι' ἀπὸ τοὺς κλάδους ὅλους
ἠγάπησα πλεότερον εὐπέπτους ἐρεβίνθους,
φακὰς καὶ φασιόλους.
'Ἄλλ' ἴσως ὁ μακάριος καιρὸς νὰ μὴ βραδύνῃ,
καθ' ὃν ἡ Ρωμηοσύνη
θὰ τρώγῃ μόνον ὁσπρία μὲ πάθος λαίμαργίας,
καὶ μὲ τάποτελέσματα τῆς ὁσπριοφαγίας
θὰ προμαχίσωμεν κι' ἐμεῖς ἐν μέσω τῶν ἀγῶνων
καὶ θὰ διεκδικήσωμεν τὰς κτήσεις τῶν προγόνων.
Μὲ καὶ τὴν τὴν παρήγορον τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα,
ποῦ σὰν βροττόφωνον ἔχει 'στὰς ἀκοὰς μας μέλος,
ζητωκραυγάζω σήμερον Κορδόνι καὶ πατρίδα
κι' ὁ λόγος πέρνει τέλος.

Εἶπεν αὐτὰ, βρέ Περικλῆ, κι' ἐσῆκωσαν κεφάλι
τῆς Ἀνατολίτιδος ὁπλαρχηγὸι μεγάλοι,
καθεὶς μὲ τὸ μπουλούκι του 'στό ματερίζι 'βγήκε
κι' ὁ Μπερούφας τῶν Κορδοκίων τὸν διαβάλλο τοῦ 'βόηκε.
Καὶ πρῶτος πρῶτος γήμηξε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὁ καπετάνος Ράλλης,
ὡσὰν νὰ λέμε ὀηλαὶ ὁ καπετάν Γαρκαῖος,
καὶ μιὰ σπαλιδὰ 'τραβᾷ 'στὸν γέρο τῆς σουμάδας,
ὁ Δεληγιάννης ἐπειτα πολὺ πολεμικὸς
σὰν Παππαδόπουλος ἐξορμᾷ καθ' ὅλην τῆς ἀγέλης,
κι' ὁ καπετάνος Κωνσταντῆς ὁ Προεδρευτικός,
ὡσὰν νὰ λέμε ὀηλαὶ ὁ καπετάν Νταβέλης.
Μὰ βλέπω καὶ τὸν Στεφανῆ, τὸν καπετάν Σκουλούδη,
ὡσὰν νὰ λέμε ὀηλαὶ τὸν καπετάν Βελούδα,
πέρνει κι' ἐκεῖνος ἐξαφνα πολεμικὸ τραγούδι
καὶ ρίχνεται μὲ τοὺς λοιποὺς 'στὴν δόλια Θεωροῦλα,
καὶ δὸς του κι' ἐκορδώνετο μὲ καπετάνου νάζια
κι' ἐλάμπανε τὰ γένεια του 'στὸ στήθος σὰν τσαπαζία.

Ἐβγαλε τὸ κουμποῦρι του κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορφιάτης,
ὁ Λεπενιώτης δηλαδή, νταῆς ἐπαναστάτης,
καὶ τὴν Βουλὴ τρομάζει
καὶ δυνατὰ φωνάζει :
«Γιαμὰ θὰ γένῃ ξαφνικό,
γιαμὰ θὰ κάνω φονικό,
γιαμὰ θὰ ρίξω σμπάρο,
βάρδα καὶ θ' ἀμολάρω »

Στάσου, τοῦ φώναξα κι' ἐγώ, χίλια καλὰ νὰ λάχης,
Κόντε μου, τὰ κουμποῦρια σου μὲ τί γεμάτα τάχεις ;
Κι' ὁ Θεωδώρακης ἔλεγε : «βρὲ σύρτε 'στὰ κομμάτια
καὶ μὴ 'στὸν Μπρούφα τῆς Βουλῆς γουρλώνετε τὰ μάτια,
γιά σὰς δὲν ἔχω τούρτουρα καὶ φόβου καρδιοκτύπι,
ἐμένα μόνο μ' ἐσκίζεε κάποιος ποῦ τώρα λείπει....
φαντάσου νὰ ζωντάνευε καὶ ν' ἀνοιγε τὸ στόμα του,
θεὸς 'σχωρέστον τρεῖς φοραὶς καὶ πούπουλο τὸ χῶμα του.»
Καὶ τότε τῶν ὀπλαρχηγῶν ἐχήμηξε τὰσκέρι
'στὸν ψυχογιὸ τοῦ Θεωδωρῆ, 'στὸν λιγερὸ παγκιέρη,
καὶ τοῦ ζητοῦσε τὰ χαρτιά τοῦ Κρητικῷ ζητήματος,
κι' ὁ ψυχογιὸς τοῦ Θεωδωρῆ προσῆλθ' ἐπὶ τοῦ βήματος.
Κι' ἐγὼ τοὺς λέει, βρὲ παιδιὰ, καθὼς τὸν καπετάνο
τὴν χάρι δὲν σὰς κάνω.

Γιά τὴν διπλωματία μου μὴ βάζετε σεκλέτι,
κι' ὅπως ὁ γέρος τὰ χαρτιά τῶν δανειστῶν τὰ κρύβει,
ἔτσι, μωρέ, κι' ὁ ψυχογιὸς χαρτιά δὲν καταθέτει,
'ξαπλόνεται 'στῆς νόταις του καὶ τὸ μουστάκι στρίβει.
Κι' ὁ Θεωδωρῆς 'στὰ λόγια του φουρκίστηκε πολὺ
κι' ἀπὸ ταῦτιά τὸν 'τράβηξε καὶ τέτοια τοῦ 'μιλεῖ :

«Ζάλαις μοῦφερες πολλαῖς,
'βάλθηκαν νὰ μὲ τρελλάνης,
ὅ,τι λέω νὰ μὴ λές,
ὅ,τι κάνω νὰ μὴν κάνης.

«Τὴν δουλειά σου νὰ κυττᾷς
κι' ἂν ποθῆς νὰ σ' ἀγαπῶ,
πρὶν 'μιλῆς νὰ μ' ἐρωτᾷς :
«Μπάρμπα, 'πές μου τί νὰ 'πῶ».

«Κι' ὅταν ἔρχεται Βουλὴ,
ψυχογιέ μου παραλῆ,
διπλωμάτης νὰ μὴν εἶσαι,
τσιμουδιὰ νὰ μὴν προφέρης,
καὶ τῆς νόταις ν' ἀπαρνηῇσαι
καὶ νὰ γίνεσαι παγκιέρης.

«Κι' ὅταν ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι,
τότε, διπλωμάτη φίνε,
τὸν παγκιέρη νὰ ξεχάνης
καὶ τὸν Ἀννοτῶ νὰ κάνης»

Κι' ὁ ψυχογιὸς ἐφώνηξε μὲ χαλασμένο χροῖμα :
«γέρο παπποῦ, συχώρα με καὶ δὲν ἀνοίγω στόμα»,
κι' ὁ χαλασμός ἐκόπασε καὶ τῆς Βουλῆς ἡ θύελλα
κι' ἐγέμισε τὸ πάτωμα μὲ σάλια καὶ μὲ πτύελα.
Π.—Μὰ δὲν ἀφίνεις μιὰ στιγμή κι' ἐγὼ νὰ σοῦ 'μιλήσω ;
μ' ἐλύσσαξες καὶ σήμερα κι' ἐλθὲ νὰ σὲ ξυλίσω.

Τραγοῦδια παλαβὰ μ' ἀδίκικο χαβᾶ.

Α'.

Λάμπουν 'στὸν ἥλιο τὰ βουνὰ, λάμπουν καὶ τὰ λαγκαδιὰ,
λάμπουν κι' οἱ Ντεληγιάννηδες, ποῦχουν τὰ τόσσα χάδια
καὶ τὰ χρυσὰ παράσημα καὶ τοὺς Μεγαλοσταύρους

Τυπογραφεῖον Χιῶ τη, νέος παντοῦ ρυθμός.—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

καὶ χορτασμένοι περγελοῦν τοὺς νηστικούς τοὺς μαζοῦ.
Κι' ὁ Θεωδώρακης ἔσκουζε κι' ὁ Θεωδώρακης σκούζε
«ἀπόψε μὲς 'στὸν ὕπνο μου μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα
τὸν Γερμανὸ τὸν Κάιζερ, ἐκείνον τὸν γρουσουζή,
κι' ἐφούκτωνε 'στὸ χέρι του μιὰ τρίκοπη λεπίς.
Μ' εἰσώσε καὶ μοῦλεγε : «κύρ Θεωδωρῆ, ποῦ
ἔλα καὶ σὺ μὲς 'στὴν Τριπλὴ γιὰ καύχημά μας.
Καὶ τὸν Οὐμβέρτο 'κύτταξα γεμάτο τσιριμόνι
μὲ μιὰ κιθάρα τρίχορδη καὶ τρία μακαρόνια.
Μ' εἰσώσε καὶ μοῦλεγε μὲ μιὰ φωνὴ μινὸρε :
«Τριπλὴ βολέτε, Θεωδωρῆ ; » καὶ τοῦπα νὸ σινέρε.
Μὰ κι' ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, ὁ Ρήγας ὁ Μαργαρίτης,
μ' ἔναν αἰτὸ τρικέφαλο μ' ἀντίκρυσε σὰν γλάρος,
κι' ἀρχίνισε γιὰ τὴν Τριπλὴ κι' ἐκείνος νὰ παρλάει,
κι' ἤθελε σῶνει καὶ καλὰ μαζί του νὰ μὲ πάρει.
Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα : «Κάιζερ κι' ἀφέντης Ρηγάδες,
γιὰ πολυκέφαλον αἰτὸ μὴ στήνετε καυγάδες,
κι' ὁ Θεωδωρῆς μὲς 'στὴν Τριπλὴ δὲν χώνει τὴν ἑλ
ὄρνιθα, κιθάραις καὶ σπαθιά νὰ πᾶτε νὰ χαθῆτε,
κι' ὅταν μὲς 'στὸ Ρωμικὸ φτηνὴν' ἡ φουλαῖα
ἔλᾳτε τότε, Καίσαρες, μ' ἐμᾶς νὰ μετρηθῆτε.»
Κι' οἱ τρεῖς Ρηγάδες ἐφυγαν μὲ δακρυσμένον μάτι
γιὰ τοῦ Ντελῆ τὰ πείσματα καὶ τὰ πολλὰ γενιάρια.

Β'.

Λάμπει 'στὸν ἥλιο τὸ βουνὸ, τὸ ρέμμα, τὸ λαγκαδι,
φεγγεβολαῖ κι' ὁ Θεωδωρῆς σὰν λαμπερὸ πετράδι,
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ τέτοια λόγια σκούζει
«θέλουν νὰ πάρουν 'στὴν Τριπλὴ κι' ἐμένα τὸν μαζοῦ.
Μὰ γὼ, ποῦ πάντα τῆς Φραγκιάς ἐγάνωσα τὸν νῶ,
λέω 'στὸν Γάλλο τὸν Μπουρέ, 'στὸν Ρώσο τὸν Οὐ
πῶς τῆς Τριπλῆς ὁ Θεωδωρῆς κολῶνα δὲν θὰ γίνῃ
καὶ πάντα σύμμαχος πιστὸς τοῦ Πατισᾶ θὰ μείνῃ,
καὶ μοναχὰ μιὰ τρίχα του καμμιὰ φορὰ νὰ πᾶθῃ
διπλῇ, τριπλῇ καὶ τετραπλῇ 'κακάρως κι' ἐλάθῃ.
Τέτοια 'μιλεῖ γιὰ νὰ τάκουν καὶ 'στὴ Βουλὴ κι' αἰ
καὶ μέσα 'στῶν διπλωματῶν ἀκούστηκε τὴν λέξη :
«χαρὰ 'στὸν καγκελάριο, χαρὰ 'στὴν Καρκαλῶ,
καὶ Χοενλόε νάτανε δὲν θάχε τέτοια πόξα».

Μὲς 'στὴν νύκτα τὴν πολλὴν Κιβωτὸς τοῦ Φαδουλῆ.

Κατακλυσμὸς ἀπάσις, κατακλυσμὸς φρικώδης,
κι' ὁ Φαδουλῆς μὲ τὰς βροντὰς ἐβρόντα θηριώδης,
καὶ προῖδων τοῦ βρέμοντος κατακλυσμοῦ τὸν ἄλκον
ὡς Νῶε κατεσκεύασε μεγάλην Κιβωτὸν
κι' ἐμῶσας ζῶα πάμπολλα μικρὰ μετὰ μεγάλων,
τοὺς σκύλους, τῆς γαϊδάρας του, καὶ πᾶν ἀγαπῆτον,
τοὺς Τραπεζίους δαίμονας ἐκάλεε διατόρως
κι' ἀρμένιζε πρὸς Ἀραράτ, τῆς Ἀρμενίας ὄρε,
πλὴν Ἀραράτ δὲν ἔβλεπε, καὶ τοῦταν ἐκεῖ πέρα
ὅτι κι' ἐκεῖνο τόκοιλε τοῦ Πατισᾶ μαχαίρα.

Ἀπλοὶ καὶ δεῖτοι γάμοι ἀγαπητοῦ μας βλάμιν.

Ὁ προσφίλης μας Ἀδωνὶς ὁ Κίρως τῆς Ἑστίας,
καλεῖμι πλῆρες πνεύματος καὶ θερμῆς κι' ευρωστίας,
μὲ τὴν Δαυλὴν Κομμανὴ ἐγίνηκε ζευγάρι,
ἐνα κορίτσι μάλαμα καὶ κοριτσῶν καμάρι.
Κι' ἀντὶ τῆς ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν
μὲ τὴν περηφάνειαν
ἡ δέσποινα τοῦ Φαδουλῆ κι' ὁ Δάσιος ὁ Σπύρος,
ἡ κροπολίτης εἰλατος κι' ἐργάτης τοῦ καλάμου,
καὶ μετ' αὐτῶν κι' ὁ Φαδουλῆς εὐχρήστη διαπύρος
να γίνουν συμβολὰ χαρὰς τὰ στέφανα τοῦ γάμου.